

CUDZIĆ (11) *vb impf*

inf cudzić (5). ◇ *praes 1 sg* cudzę (2). ◇ *3 sg* cudzi (2). ◇ *1 pl* cudzimy (1). ◇ *imp 2 sg* cudź (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI – XVII w.

Czyścić, czesać konia za pomocą zgrzebla; strigillare BartBydg, Mącz, Calep; comere, pectere Calag; strigili fricare Cn (11): Strigillare, czudzicz BartBydg 151b; Więc potym chłop lezye precz/ álic íam pan cudzi/ S perfumy rękawiczki czáfem íoby zbrudzi. RejWiz 72; Equos stringere, Wesołek ípiąc/ ípętác. Vel ut quidam interpretantur, Cudzić. Mącz 421a, 421a; Calep 1010b.

Zwrot: »cudzić konia (a. koniczka)« [szyk zmienny] (6): BartBydg 236; CVdź wždy brácie ty Konie/ choć owía nie mamy RejZwierz 136v; Bo koniczka nadobnie cudzimy/ karmimy/ wycieramy/ guńkami przyodziewamy. RejZwierc 95; Záfstawáli go częfto á on cudzi konie PaprPan Y2v; Calag 472b; álic mnie ón każe konie cudzić WyprPl A3.

[Przen: Bić: [Kiejstul] Sam íie s Prufsami mężnie biye, w Zmodzi/ Krzyżakow cudzi. StryjGoniec Q2; Zás Bog Rycerzá íwego Skánderbegá wzbudził/ Ktory Turkow częftokróć mężną ręką cudził. StryjWoln 33v (Linde).]

Synonimy: czosać, czyścić.

Formacja pochodna: wycudzić.

Cf CUDZENIE